

УДК 338.439

К. А. Ревіка

аспірант

Донецький державний університет управління МОН України

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРУКТУРНОЇ ПОЛІТИКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

У статті систематизовано теоретико-методичні основи структурної політики та їх практичної реалізації. Запропоновано авторське трактування структурної політики. Його суть полягає в тому, що це комплекс заходів, що охоплюють інституційні складові та інші методи державного впливу на стан і збалансований розвиток реальних секторів економіки з метою підвищення економічної безпеки національного господарства, а також модернізацію економіки на основі досягнень НТП і надання нової якості виробничим відносинам.

Ключові слова: соціально-економічна система, структурна політика, структура економіки, сектори економіки, національне господарство.

I. Вступ

В умовах забезпечення сталого розвитку економіки раціональне використання природно-ресурсного потенціалу, що сприяє покращенню добробуту населення й задоволенню його потреб, багато в чому залежить від розробленої економічної політики, спрямованої на оптимізацію структурних перетворень, що базується на власних можливостях.

На цьому етапі розвитку держави необхідність і значення вироблення нових принципів формування та реалізації економічної політики, що забезпечує структурну збалансованість економічного розвитку зовнішньо-економічних зв'язків, значно зростає.

Науково-практична важливість розробки адекватних до ринкових умов принципів формування й реалізації економічної політики, спрямованої на забезпечення структурної збалансованості економіки та сталий її розвиток, визначили актуальність і своєчасність цього дослідження в українській економічній науці.

Питанням сутності та особливостей реалізації структурної політики в різних економічних системах присвячено праці таких науковців: О. С. Білої, В. Г. Бодрова, Л. Д. Вардомського, В. В. Волинця, М. О. Кобзистого, О. Ю. Красильнікова, Г. Г. Михальченка, А. Є. Никифорова, А. Г. Феоктістова, С. М. Чистова та ін. У їхніх дослідженнях значну увагу приділено: визначенню пріоритетів у державній структурній політиці; визначенню особливостей формування економічної структури держави; дослідженню галузевої структури економіки держави. Незважаючи на численні наукові праці з теорії структурної політики, в Україні є широкий спектр для дослідження, тому що існують розбіжності в

термінології, немає однозначного розуміння об'єкта структурної політики, аналіз здійснюють за окремими складовими структури економіки, він відірваний від низки важливих факторів впливу.

II. Постановка завдання

Мета статті полягає в науковому обґрунтуванні положень щодо узагальнення теоретичних засад механізму реалізації структурної політики національної економіки.

III. Результати

Стратегічна мета демократичної суверенної держави, зокрема України, спрямована на створення принципово перетвореного національного господарства, яке гарантує економічну й політичну незалежність держави та забезпечує гідні умови життя його народу. Передбачено, що для швидкого досягнення цієї мети потрібно, насамперед, суттєво відрегулювати найважливіші макроекономічні й відтворювальні пропорції. Необхідно досягти оптимальної збалансованості відтворювальної структури економіки, яка відповідає інтересам як виробництва, так і споживання. У цьому процесі чільне місце відводять розвитку державного регулювання та здійсненню структурних перетворень у соціально-економічній системі. У економічній літературі справедливо зазначено, що соціально-економічні структурні перетворення суспільства відіграють важливу роль у розвитку економіки розвинутих країн і тих, що розвиваються.

Загальновідомо, що соціально-економічна система – це складний комплекс, що складається з багатьох макро- й мікроекономічних елементів і структур, тісно пов'язаних один з одним у масштабі кожної окремої країни. Співвідношення між цими елементами й ланками визначає зміст соціально-економічної структури й оптимальну побудову, яка може бути заставою в забез-

печенні стійких темпів економічного зростання. Останнє, у свою чергу, залежить від грамотно розробленої та реалізованої структурної політики в соціально-економічній системі. Отже, вироблення теоретико-методологічних основ структурної політики є актуальною проблемою сучасного суспільства.

Перш ніж досліджувати зміст, механізм реалізації структурної політики, вважаємо доречним визначити дефініції, вивчити теоретичні погляди різних економічних шкіл у галузі структурних змін.

У вивчення соціально-економічної структури зробив істотний внесок англійський економіст В. Петті [9]. Він розкрив зміст і особливості соціально-економічної системи, сферу суспільного виробництва як джерело багатства, ставлячи її вище сфери обігу. Метод, застосований В. Петті під час дослідження соціально-економічних явищ і подій, був запозичений із природничих наук і доповнений статистичним аналізом. Дослідник започаткував трудову теорію вартості, на основі якої вперше розглядав працю, спрямовану на виробництво товарів, тобто вартість. Учення В. Петті про заробітну плату розкривало протилежність інтересів робітників і підприємців. Висвітлюючи механізм виробництва й розподілу продукції в умовах приватнопідприємницьких відносин, інший відомий дослідник економічної науки А. Сміт у своїй праці "Дослідження про природу і причини багатства народу" узагальнив розвиток соціально-економічних структур буржуазної економічної теорії, що почалася з В. Петті. Поділяючи уявлення про соціальну економіку як систему, що утворюється з кількох структур, у яких діють об'єктивні закони, що піддаються пізнанню людини, А. Сміт [1] розвинув і збагатив ідеї своїх попередників, даючи низці проблем своє оригінальне трактування, а саме: соціально-економічній структурі, теорії вартості, розподілу прибутків, капіталу та його накопиченню, споживанню тощо. Поряд із пізнанням законів суспільства Д. Рікардо [13] вважав завданням економічної теорії вироблення соціально-економічної політики без втручання держави, яка найбільшою мірою сприятиме зростанню продуктивних сил, заснованих на структурних перетвореннях суспільства.

Вивчення структури економіки на різних етапах розвитку людського суспільства зумовлює необхідність пізнання законів, їх перетворення, тобто історії розвитку цієї структури. Вивчення структури на різних історичних етапах набуває наукового характеру лише тоді, коли в ньому вдається розкрити соціально-економічну сутність структури об'єкта, що розвивається (суспільства народного господарства, економіки або ре-

гіонів), а також структуру самого процесу розвитку.

У економічній теорії розвитку вчені виділяють кілька *етапів розвитку структурних зрушень у економіці на макро- й мезорівнях*.

Так, на першому етапі вчені А. Сміт, Д. Рікардо, А. Маршалл у економічних таблицях Ф. Кене й теорії розширеного відтворення К. Маркса розглядають статичний стан економіки, тобто простежують лише кілька спроб вивчення динамічних структурних процесів. Перший етап тривав до кінця XIX ст.

З початку і до 30-х рр. XX ст. тривав *другий етап*, для якого були характерні праці Дж. Б. Кларка. Учений у дослідженнях із динамічної рівноваги зазначав, що економічна динаміка з'ясовує перехід рівноваги від одного стану до іншого та причини порушення рівноваги. Дж. Б. Кларк зводив усі ці порушення до диспропорцій між видами економічної діяльності, до невідповідності в структурі попиту й пропозиції. З погляду граничної продуктивності капіталу вчений пояснював структурні зміни теорією динамічної рівноваги В. Парето, так само характерною для цього періоду.

Розвитком кейнсіанських і неокласичних теорій економічного зростання (середина 30-х рр. XX ст.) ознаменовано *початок третього етапу*.

Економіку в кейнсіанських школах (Р. Харрод, Е. Домар) розуміли як кругообіг багатства, процес його здобуття й розподілу, а також поділ між різними способами виробництва. У межах неокласичної теорії (Р. Соллоу) економіку розглядали з погляду взаємодії господарюючих суб'єктів (господарського обороту). Також у аналізі господарської структури з'являються дво- і багатосекторні моделі економічного зростання (У. Льюїс, Р. Стоун, Х. Удзава), у яких їх поєднують із балансовими таблицями.

Четвертий етап продовжив становлення появою моделей економічного зростання (50–60 рр. XX ст.) у працях К. Ерроу, що враховують структурний фактор науково-технічного прогресу. На початку 90-х рр. виникає напрям "нового класицизму" (Р. Лукас, П. Ромер, А. Янг), спрямований на моделювання впливу інноваційної діяльності на зрушення в технологічній структурі з урахуванням людського капіталу.

Таким чином, усвідомлення відмінностей у структурі економічного зростання та його чинників дає можливість вибору найкращого варіанту управління процесом структурних зрушень на макро- й мезорівнях, а також уможливорює вибір найбільш ефективних альтернатив розвитку. Саме завдяки дослідженням учених було досягнуто прогресу в

аналізі зв'язків між економікою та її структурою.

У ринковому способі виробництва, як і в інших способах, зберігається значення руху елементів (певних структур) сукупного продукту в формі валового внутрішнього продукту, валового національного продукту, національного доходу тощо. Однак не всі вони визначають характер відтворювального процесу в цілому, а навпаки – загальна специфіка перетворення передумов у результат, зумовлена безпосередньо суспільною формою зв'язку, визначає місце й роль руху структурних елементів валового національного (або внутрішнього) продукту суспільства та країни.

У зв'язку з цим соціально-економічна структура, притаманна способу виробництва сучасної ринкової економіки, впливає безпосередньо з виробничих відносин, оскільки з самого початку руху продукту праці вона є підлеглим моментом виробництва й відтворення товаровиробників (різних економічних суб'єктів ринкових відносин). У цьому сенсі можна вважати правомірним, що відтворювальний процес у сучасному суспільстві, заснований на ринкових відносинах, визначають умовами відтворення не тільки валового внутрішнього й сукупного суспільного продукту, а й з урахуванням розвитку соціальних законів. В умовах соціально регульованої ринкової економіки виробничі ланки (підприємства та інші економічні суб'єкти) відособлені, інакше кажучи, вони є самостійними суб'єктами в структурі суспільства. Саме цей аспект зобов'язує враховувати функціональні призначення різних компонентів досить складного механізму зв'язків і залежностей відтворювального процесу як особливої підсистеми соціально-економічної структури суспільства в умовах розвитку ринкових відносин. Тому виникає необхідність розмежування відтворення продукту в межах окремих відокремлених ланок, галузевих і територіальних структур за формами власності, масштабами й розмірами, їх зв'язку й взаємозалежності в процесі виробництва валового національного продукту.

Фактично йдеться про коригування структури окремих ринків та інститутів, яка дала б змогу підвищити якість роботи ринкового механізму й забезпечити найбільш ефективний розподіл ресурсів у економіці. У реалізації цих моментів у економіці більшості країн світу чільні позиції займає оптимально розроблена структурна політика. Саме загальноприйняте структурування народного господарства запропонував К. Кларк. Він обґрунтував *концепцію трьохсекторної структури* народного господарства, відповідно до якої природний економічний розви-

ток проходить стадії, що *ґрунтуються на певному співвідношенні трьох секторів економіки – сільського господарства, промисловості та сфери послуг*.

Залежно від того, як розглядають структуру, виділяють два підходи до її вивчення – у вузькому й широкому сенсі слова. У *вузькому значенні* структура економіки – це комплекс галузей із виробництва товарів і послуг з відповідними технологічними та міжгалузевими зв'язками. У *широкому значенні* це поняття охоплює не тільки пропорції виробництва, а й форми його організації та управління, механізм державного й ринкового регулювання. Отже, *структуру народного господарства* можна розглянути з чотирьох основних позицій: *галузевої, технологічної відтворювальної та регіональної*. Іноді економіку структурують більш докладно: за структурою факторів виробництва, галузевою структурою, структурою економіки в розрізі її великих секторів, структурою внутрішніх і зовнішніх зв'язків, регіональною структурою, структурою виробництва й споживання тощо.

У сучасній науковій літературі пострадянських країн існує термін “структурна перебудова економіки”, який відображає “перелив капіталів, матеріальних і трудових ресурсів із одних галузей до інших, що відбувається в результаті цієї зміни у співвідношенні обсягів виробництва”. Він є синонімом структурної політики й характеризує більш радикальний її варіант, властивий трансформаційній економіці, коли ступінь змін є високою. Мета структурної перебудови полягає в перекладанні кризових видів економічної діяльності на новітню технологічну основу, подоланні негативних наслідків трансформації економіки, зокрема структурного безробіття, недоліків у інфраструктурному забезпеченні. Критерієм структурної перебудови є зміни в структурі виробництва, які виводять країну на принципово вищий рівень розвитку.

З цієї позиції в економічній практиці, коли йшлося про структурні перетворення в масштабі всієї країни, більшу увагу приділяли визначенню пріоритетних напрямів окремих галузей народного господарства, виділенню якоїсь галузі як “локомотива” розвитку, вибору регіональної переваги, удосконаленню технологічного змісту процесу відтворення тощо.

Залежно від вибору того чи іншого варіанту напрямів, наведених вище, структурні перетворення, які можна називати різновидами структурної політики (рис. 1), порізному відтворювали в змісті реалізованої економічної політики.

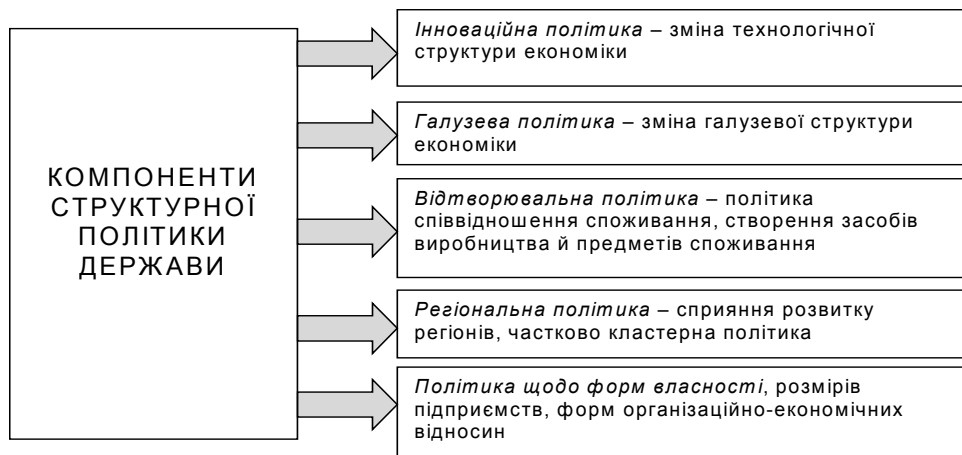

Рис. 1. Різновиди структурної політики (складено автором)

Структурні зміни передбачають зрушення в структурі виробленої продукції, зміну структури виробництва, розвиток пріоритетних галузей, метою яких є скасування нерентабельних підприємств і перепрофілювання виробництва, випуск конкурентоспроможної продукції, створення нових виробництв і підприємств. Економічна та політична незалежність держави з сировинною спрямованістю економіки, набута свобода й самостійність пред'являють нові вимоги до соціально-економічної структури суспільства. А структурні перетворення на стадії переходу до ринкової економіки стають більш важким і тривалим процесом.

Термін "структурна політика" охоплює ширше поняття, ніж промислова політика, і означає державну діяльність щодо галузевої структури економіки. Промислова політика формально є вузьким поняттям, ніж структурна політика. Визначення цього терміна концентрується тільки на політиці держави щодо промисловості. Однак у науковій літературі в більшості випадків поняття структурної та промислової, а також галузевої політики ототожнюють.

Структурна політика є найбільш широким поняттям із трьох (структурна, галузева, промислова політика). У найпростішому розумінні структурна політика – це вплив держави на структуру економіки.

У радянській економічній науці структурну політику визначали як "сукупність заходів, спрямованих на забезпечення динамізму, збалансованого й вискоєфективного розвитку економіки країни", як "обґрунтування й вибір пріоритетних напрямів розвитку суспільного виробництва чи окремих його ланок (галузей, сфер тощо), співвідношення між ними". При цьому потрібно визначити, що концентрація ресурсів на стратегічно важливих напрямках дає змогу прискорити зростання продуктивності праці та

збільшити ефективність використання ресурсів.

Сучасне визначення цього поняття принципово не відрізняється, структурну політику формально трактують як:

- проведену урядом країни, регіонів, адміністрацією підприємств політику щодо галузевої, регіональної, виробничої структури економіки в цілому та окремих її частин, а також структури доходів і витрат, споживання, накопичення, експорту та імпорту";
- ті, що мають нормативний відтінок і є "комплексом заходів, спрямованих на розвиток потенційно конкурентоспроможних секторів економіки й галузей промисловості як на внутрішніх, так і на світових ринках";
- як "діяльність держави щодо вдосконалення виробничо-технологічної структури економіки на основі впровадження нових вискоєфективних технологій, освоєння передових напрямів НТП, стимулювання інноваційної та інвестиційної активності в перспективних напрямках економічного зростання".

Зазначимо, що державну структурну політику можна охарактеризувати, насамперед, як бачення, розуміння й знання державою основних структурних елементів і блоків економіки, а також закономірностей їх формування та взаємодії. Друга характерна риса державної структурної політики – використання наявних знань для найбільш ефективного досягнення основних цілей соціально-економічного розвитку суспільства. Третя риса полягає в тому, що структурна політика виражає відношення держави до конструкції, основних пропорційних зв'язків, структури основних процесів і їх залежності; визначає мету, завдання, напрями, форми й методи діяльності державних органів у галузі структурних перетворень економіки.

Одним із напрямів структурної політики є вироблення й послідовна реалізація сукупності цілеспрямованих заходів із перерозподілу ресурсів на користь галузей, найбільш перспективних з позицій сталого економічного зростання. Структурна політика базується на підході з позицій міжнародної конкуренції, у якому одні галузі є більш пріоритетними, ніж інші, відносно підвищення добробуту нації. Пріоритетні галузі (ті, які дають валютні надходження, або ті, у яких використовують високі технології) визнають цільовими для підтримки.

Структурна політика – це прагнення держави направити ресурси в ту галузь, яку вона вважає перспективною для економічного

зростання. З погляду *вільного ринку* структурна політика передбачає субсидування неефективних підприємств; з ортодоксального *кейнсіанського погляду* вона асоціюється з ринковим втручанням з метою стабілізації; з погляду *змішаної економіки* вона передбачає коригування провалів ринку за допомогою державного планування; з погляду *соціалістичної економіки* вона означає заміщення ринків плануванням як найкращим механізмом, що координує розміщення ресурсів. Водночас немає єдиної думки щодо її сутності, змісту та механізмів реалізації. Основні позиції в цьому плані наведено в табл. 1.

Таблиця 1

Інтерпретація тлумачення поняття “структурної політики”

Джерело/автор	Зміст поняття
Фінансовий словник [12]	Структурна політика – система заходів, спрямованих на формування необхідних загальнодержавних, внутрішньогалузевих, міжгалузевих і регіональних пропорцій. Її мета полягає в тому, щоб забезпечити збалансований розвиток економіки, технічне вдосконалення виробництва на основі використання досягнень науки й техніки, соціальний захист населення та зростання його добробуту.
Райзберг Б. А. Современный экономический словарь [10]	Структурну політику проводить уряд країни, регіонів, адміністрація підприємств; політика щодо галузевої, регіональної, виробничої структури економіки в цілому та окремих її частин, а також структури доходів і витрат, споживання, накопичення, експорту та імпорту.
Фаминский И. П. Внешнеэкономический толковый словарь [6]	Структурна політика – одна з форм економічної політики держави, спрямована на вдосконалення галузевої структури виробництва, заохочення розвитку нових і новітніх галузей, реструктуризацію старих тощо. У більшості країн найважливішою метою структурної політики є розвиток експортних галузей економіки та підвищення національної конкурентоспроможності. Основними формами здійснення структурних перетворень є податкова політика, зокрема податкові пільги новим та іншим пріоритетним галузям, пряме фінансування деяких новітніх галузей, зокрема їх розвиток у межах державного сектору (як, наприклад, атомної промисловості в низці країн), фінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР) і виділення на їх основі перспективних напрямів розвитку виробництва для підтримки держави. Проводять і в межах інтеграційних угруповань. Активну структурну політику проводив і проводить Європейський союз.
Бодров В. Г. [3] Кобзистий М. О. [8]	Структурна політика – система заходів державного регулювання з метою створення умов для сталого довгострокового економічного зростання й перебудови структури народного господарства з метою захисту й заохочення галузей, конкурентоспроможних на внутрішньому та зовнішньому ринках чи тих, що служать національним інтересам.
Біла С. О. [2]	Структурна політика – це політика стимулювання сукупної пропозиції. У перехідній економіці вона містить як формування інституційних основ діяльності економічних агентів, створення умов для довгострокового економічного зростання, так і заходи, спрямовані на збільшення поточного обсягу виробництва через підвищення ефективності використання факторів виробництва та ефективного їх розподілу між конкуруючими галузями застосування.
Стефанюк О. Д. [11] Чистов С. М. [7]	Структурна політика – це міра державного втручання, спрямована на створення більш сприятливих умов для пріоритетних сфер економічної активності.
Волинець В. В. [5]	Структурна політика – це міра державного втручання, спрямована на створення більш сприятливих умов для пріоритетних сфер економічної активності.

На підставі аналізу табл. 1 можна виділити такі змістовні характеристики структурної політики, без яких важко описати її поняття:

- розвиток різноманітних форм власності для підтримки між- і внутрішньогалузевих пропорцій;
- створення більш ефективної системи стимулів пропозиції товарів;
- заохочення розвитку нових і новітніх галузей, реструктуризація галузей;
- розробка заходів щодо розвитку людського капіталу;
- систематизація факторів виробництва товарних ринків;

- створення відповідних сучасному стану НТП необхідних умов для формування нових вартісних пропорцій у економіці, які могли б стимулювати найбільш прогресивні напрями розвитку виробництва.

У перехідній економіці структурна політика вирішує набагато ширше коло проблем, ніж у розвинутій економіці.

Проблему структури суспільного виробництва, на нашу думку, можна досліджувати з погляду двох аспектів:

- по-перше, структуру виробництва мають розглядати як традиційну економічну категорію суспільного поділу праці;

– по-друге, необхідно визнати використання закономірностей розвитку соціально-економічної системи та їх вплив на організацію суспільного виробництва.

Соціально-економічні структурні зміни в суспільстві в цілому та в економіці зокрема відіграють вирішальну роль у забезпеченні й збереженні стабільності розвитку соціально-економічної системи в стратегічному плані й забезпечують стабільність економічного розвитку.

IV. Висновки

Синтезуючи полеміку в економічній науці з приводу структурної політики, можна охарактеризувати її як комплекс заходів, що охоплює інституційні складові та інші методи державного впливу на стан і розвиток збалансованості реальних секторів економіки з метою підвищення економічної безпеки національного господарства, а також модернізації економіки на основі досягнень НТП і нової якості виробничих відносин.

Тому при реалізації структурної політики будь-яка держава має виходити з того, що ринок на основі принципу найбільшої ефективності й вигідності формує абсолютно нову форму поділу суспільної праці й створює якісно нові форми спеціалізації структури виробництва.

З цією метою структурній політиці, яку розробляють, надзвичайно важливо намітити прорив до передових технологій у сучасній структурі виробництва, сприяти формуванню системи взаємопов'язаних галузей із комплексної переробки мінерально-сировинних ресурсів, вирішити проблему більш ретельної переробки сільськогосподарської сировини та домогтися підвищення ступеня завершеності технологічного циклу виробництва.

Список використаної літератури

1. Аникин А. В. Адам Смит (1723–1790 гг.) / А. В. Аникин. – Москва : Политиздат, 1968. – 182 с.
2. Біла С. О. Структурна політика в системі державного регулювання економіки в умовах суспільної трансформації / С. О. Біла // Фінанси України. – 2009. – № 10. – С. 52–59.

3. Бодров В. Г. Інноваційно-інвестиційна модель сталого розвитку національної економіки : навч.-метод. матеріали / В. Г. Бодров, В. О. Гусев. – Київ : НАДУ, 2009. – 60 с.
4. Большая советская энциклопедия: в 30 т. / под ред. А. Прохорова. – Москва : Советская энциклопедия, 1973. – Т. 12. – С. 265.
5. Волинець В. В. Шляхи удосконалення галузевої структури економіки країни / В. В. Волинець // Економіка та держава. – 2006. – № 8. – С. 32–34.
6. Фаминский И. П. Внешнеэкономический толковый словарь / И. П. Фаминский. – Москва : ИНФРА, 2001. – 387 с.
7. Державне регулювання економіки : навч. посіб. / С. М. Чистов, А. Є. Никифоров, Т. Ф. Куценко та ін. – Київ : КНЕУ, 2000. – 316 с.
8. Кобзистий М. О. Інституціональні умови реалізації структурних зрушень у трансформаційній економіці / М. О. Кобзистий // Науково-технічна інформація. – 2005. – № 2. – С. 34–38.
9. Петти У. Экономические и статистические работы / У. Петти. – Москва : Государственное социально-экономическое издательство, 1940. – 439 с.
10. Райзберг Б. А. Современный экономический словарь / Б. А. Райзберг, Л. Ш. Лозовский, Е. Б. Стародубцева. – 2-е изд., испр. – Москва : ИНФРА, 1999. – 479 с.
11. Стефанюк О. Д. Теоретические подходы к определению структурных изменений социально-экономического развития региона / О. Д. Стефанюк // Экономика Крыма. – 2011. – № 3 (36). – С. 42.
12. Фінансовий словник [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dic.academic.ru/contents.nsf/fin_enc/.
13. Ricardo D. The Principles of Political Economy and Taxation. 1817. –Vol. 1. – [Electronic resource]. – Mode of access: http://www.seinstitute.ru/Files/Veh6-08_Ricardo.pdf.

Стаття надійшла до редакції 09.11.2015.

Ревика К. А. Теоретические основы механизма реализации структурной политики национальной экономики

В статье систематизированы теоретико-методические основы структурной политики и их практической реализации. Предложена авторская трактовка структурной политики. Суть авторской трактовки заключается в том, что это комплекс мер, охватывающих институциональные составляющие и иные методы государственного воздействия на состояние и сбалансированное развитие реальных секторов экономики в целях повышения экономической безопасности национального хозяйства, а также модернизацию экономики на основе достижений НТП и придания нового качества производственным отношениям.

Ключевые слова: социально-экономическая система, структурная политика, структура экономики, сектора экономики, национальное хозяйство.

Revika Ch. Theoretical Foundations Mechanism for Implementing the Structural Policy National Economy

In the article systematized theoretical and methodological foundations of structural policy and its practical realization.

Despite numerous scientific papers on the theory of structural policy in Ukraine is a wide field for research, because there are differences in terminology, there is no clear understanding of the object of structural policy analysis carried out by the individual components of the economic structure, divorced from a number of important factors of influence.

Purpose is a scientific justification provisions for synthesis of theoretical principles of structural policy implementation mechanism of the national economy.

The structure of the economy can be considered the four main positions: sectoral, regional and reproductive technology. Sometimes structuring the economy more detail: Structure of production factors, industry structure, economic structure in terms of its major sectors, the structure of internal and external relations, regional structure, the structure of production and consumption.

Structural changes involve changes in the structure of production, changes in the structure of production, development of priority sectors, the goal of which is the cancellation of unprofitable businesses and realigning production, production of competitive products, the creation of new industries and businesses. Economic and political independence of the State oriented economy, acquired freedom and autonomy, placing entirely new demands on the social and economic fabric of society. A structural changes in transition to a market economy become more problematic and difficult, laborious and lengthy process.

The author's interpretation of the structural policy is suggested. The essence of the author's interpretation is that this is a package of measures covering the institutional components and other methods of state influence on the state and balanced development of the real economy sectors in order to improve the economic security of the national household, as well as the modernization of the economy on the basis of the achievements of scientific and technical progress and to give a new quality of relations of production.

Key words: *socio-economic system, structural policy, economy structure, economic sectors, national household.*